

Divulga UAB

Revista de difusió de la recerca de la
Universitat Autònoma de Barcelona

11/04/2025

Canvis en la dieta xinesa: de l'autosuficiència a la importació

Amb el ràpid ascens econòmic de la Xina, el seu consum alimentari i el ritme d'importacions s'ha disparat. Això ha comportat canvis significatius a la seva dieta, ara dependent de les importacions d'Amèrica Llatina i els Estats Units, especialment de soja. La nova dinàmica ha reduït la seva autosuficiència i genera preocupacions sobre la seguretat alimentària a llarg termini.

iStock/Joao Bento da Silva

El ràpid ascens econòmic de la Xina ha transformat profundament el seu comerç d'aliments i l'autosuficiència, tal com han analitzat Pedro Cango, Fander Falconí Benítez i Jesús Ramos-Martín. El seu estudi destaca la creixent dependència de la Xina de les importacions d'aliments, tot i mantenir unes condicions comercials favorables en pagar menys per caloria importada del que guanya per caloria exportada. Aquest canvi ha remodelat la dieta xinesa i ha reduït la capacitat del país per mantenir-se només mitjançant la producció nacional.

Durant les últimes sis dècades, el consum d'aliments de la Xina gairebé s'ha triplicat, amb canvis dietètics significatius. Els productes bàsics tradicionals com els tubercles i les proteïnes vegetals han disminuït, mentre que els cereals, els olis vegetals i l'alcohol han guanyat protagonisme. El consum de verdures ha augmentat, mentre que la ingesta de sucre es manté per sota de la mitjana mundial, d'acord amb les recomanacions de salut.

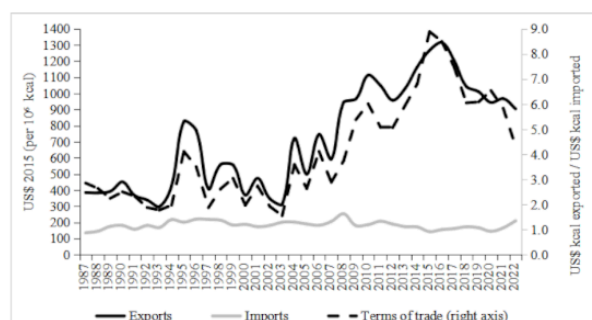
Des que es va unir a l'Organització Mundial del Comerç (OMC) el 2001, les importacions d'aliments de la Xina han augmentat. L'any 1987 va importar el doble de tones d'aliments que exporta; el 2022, aquesta ràtio havia crescut fins a set vegades més. En termes calòrics, ara les importacions superen les exportacions gairebé 15 vegades. Això permet a la Xina assegurar grans quantitats d'aliments a costos més baixos, mantenint condicions comercials estables.

Un aspecte clau d'aquest desequilibri és la dependència de la Xina d'Amèrica Llatina i els Estats Units per a les importacions d'aliments, especialment la soja. Tot i que aquesta dependència garanteix un subministrament constant, genera preocupacions sobre la seguretat alimentària, ja que la dependència dels mercats globals exposa la Xina a fluctuacions de preus i interrupcions de la cadena de subministrament, com es va veure durant la pandèmia de la COVID-19.

La Xina ha introduït polítiques per contrarestar aquesta dependència, com ara l'enfortiment de les reserves de cereals i la subvenció dels agricultors. Tanmateix, l'autosuficiència alimentària ha disminuït del 95% el 1961 al 76% el 2022, cosa que posa de manifest el paper creixent del comerç internacional en l'alimentació de la nació.

L'estudi també explora el concepte d'intercanvi calòric desigual. Tot i que la Xina importa més aliments en termes calòrics, el valor econòmic de les seves exportacions continua sent elevat. Aquesta dinàmica comercial pressiona les nacions exportadores, especialment a Amèrica Llatina, perquè destinin les terres de conreu a la demanda internacional més que al consum local, de vegades conduint a la degradació ambiental i a conflictes socials.

El comerç d'aliments de la Xina presenta tant beneficis com riscos. Les condicions comercials favorables asseguren un subministrament d'aliments estable, però la creixent dependència de les importacions genera preocupacions sobre la seguretat alimentària a llarg termini. Els responsables polítics han d'equilibrar les estratègies comercials amb les polítiques agrícoles nacionals per mantenir un sistema alimentari resistent i sostenible.

Cost de les exportacions i importacions xineses (esquerra) i termes de comerç (dreta), 1987–2022.

Jesús Ramos Martín

Departament d'Economia i d'Història Econòmica

Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals

Universitat Autònoma de Barcelona

jesus.ramos@uab.cat

Referències

Cango, P., Falconí, F., Ramos-Martín, J. (2025). **Unequal exchange and food terms of trade for China**. *Journal of Environmental & Earth Sciences*, Vol. 7 (3): 99-111. <https://doi.org/10.30564/jees.v7i3.7951>

[View low-bandwidth version](#)